

РЕШЕНИЕ

№ 269

гр. София, 27 февруари 2018 г

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ

ХРИСТИНА МИХОВА

при секретар Марияна Петрова, при становището на прокурора Кирил Иванов, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 946 по описа за 2017г.г.

Производството по реда на чл.346 т.1 от НПК е образувано по касационен протест и жалби на подсъдими срещу решение № 9/03.07.2017г. по ВНОХД № 304/2016г. по описа на Апелативен специализиран съд.

В протеста се ангажират всички касационни основания. По отношение на подсъдимите Д. Д. и Г.Л. според обвинението е приложен неправилно материалния закон, като те са оправдани за това деянието по чл.354а от НК да е извършено в изпълнение на решение на организирана престъпна група, като са осъдени по квалифираща признак деянието да е в „големи размери“. Оспорва възприемането на признак „големи размери“, съотнесен не към паричната равностойност, а към количествените му параметри. Подс.Д. е държал наркотични вещества на стойност 2300.88лв, като 70 минимални работни заплати към месец февруари на 2013г. надхвърлят 21 700 лв. Според прокурора предмет на обсъждане е бил предходния критерий на квалификацията, а именно „големи количества“. Същото нарушение било допуснато по отношение на Г.Л.. Съзира противоречие в цифровото и текстово изписване, като първото се отнасяло до държане на наркотични вещества с цел разпространение в изпълнение на решение на организирана престъпна група., а второто визирало извършената преквалификация на деянието в големи размери.

Прокурорът твърди наличието на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което се изразява при извършения анализ на доказателствата по делото относно оправдаване на част от подсъдимите. Този анализ според прокурора е неправилен, както и извършената от съда оценка на доказателствата.

Въззивната инстанция неправилно е възприела тезата на първостепенния съд за невиновност, като е игнорирала показанията на св.Д., както и показанията на свидетел с тайна самоличност под № 28 относно мястото на подс.И. Б. в организираната престъпна група и снабдяването на подс.С.Г. с наркотични вещества, както и отчитането обратно. Прокурорът сочи, че показанията на този свидетел са използвани за установяване виновността на подсъдимите П. Ц., С. Г. и И. Ц.. Същите доводи прокурорът изтъква относно показанията на свидетел с тайна самоличност под № 38.

Недаването на вяра на показанията на св.И. К., прочетени по реда на чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.1 от НПК и възприемането изцяло на тези от съдебното следствие също е оценено от прокурора като нарушение на процесуалните правила, тъй като не са изложени мотиви за причините за отхвърляне на първоначалните показания.

Според прокурора въззивната инстанция е пропуснала да обсъди и оцени веществените доказателствени средства, като не е обосновала и причините за изключването им от доказателствената съвкупност. Извършеният пък анализ на веществените доказателствени средства бил неубедителен, като не били обсъдени разговорите на оправданите подсъдими, а само тези между осъдените. При оценка на провежданите разговори следва да се достигне до извод за организираност и трайност на престъпните връзки между всички подсъдими, както и субординацията помежду им.

Поднася се довод, че безспорно установените по делото факти са подробно и правилно анализирани от съда поотделно, но при оценката им съвкупност е изпусната взаимната им логическа връзка, извършена е неправилна оценка и е последвал незаконосъобразен извод, че подсъдимият И. не е извършил престъплението, в което е обвинен – това по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.1, вр.ал.1 и по чл.206, ал.3, пр.1-во, вр.ал.1, пр.1-во от НК, а за подсъдимите И. Б., З. Г., Т. С., Д. Д., Г. Л. и Т. С. – това по чл. 321, ал.3, п2, пр.3, алт.10., т.2, вр.ал.2 от НК, а само С., Д. и Л.- и това по чл.354а, ал.2 от НК относно квалифициращия признак „в изпълнение на решение на организирана престъпна група“.

На следващо място прокурорът оспорва възприемането на първоинстанционния анализ на доказателствата, довел до оправдаването на подс.Д. относно иззетото количество „Амфетамин“, както и относно държането на огнестрелно оръжие. В тази връзка не се съгласява с недаването вяра на показанията на свидетели по делото – Д. И., К. Х. и Г. М., депозирани по време на досъдебното производство и приобщавани по съответния процесуален ред. Тези показания опровергавали тезата, че до избенното помещение имали достъп неограничен кръг от хора. Прокурорът настоява, че не е било обсъдено обстоятелство относно намиране на

ключове от метална врата, водеща към избенното помещение, в жилището на подсъдимия.

Прокурорът оспорва също така оправдаването на подс.Т.С. относно това, държането на наркотични вещества- „хашиш“ да е осъществено в изпълнение на решение на организирана престъпна група, както и възприемането, че деянието не е извършено с цел разпространение. До този извод на въззивната инстанция се е стигнало поради възприемането на обстоятелството, че този подсъдим не е участвал в организирана престъпна група, каквото обвинение е имало, за ОПГ с ръководител и участници всички подсъдими.

В заключение относно ангажираното касационно основание по чл.348, ал.1,т.2 от НПК прокурорът настоява да се подложат на касационен контрол действията на въззивната инстанция по отношение на оценката на доказателствата по делото и формирането на вътрешното убеждение по фактите.

Прокурорът претендира и за явна несправедливост на наложените наказания. По отношение на подс.Г., комуто е наложено наказание от пет години лишаване от свобода, се твърди, че не е отчетено като отегчаващо отговорността обстоятелство това, че същият е издавал разпореждания на дилъри и е контролирал приходите от продажба на високорискови наркотични вещества.

Оспорва като явно несправедливо и наказанието от 3 години и 6 месеца лишаване от свобода, наложено на П. Ц., като посочва, че не била отчетена престъпната упоритост на дееца по разпространяване на наркотични вещества и че неправилно било възприето, че подсъдимият е жертва на наркотичните вещества. Съотнася идентични съображения и по отношение на подс.Т. Ц., като допълва неотчетено при определяне на наказанието иначе маркирано обременено съдебно минало.

Прокурорът не се съгласява с наложените наказания и на подсъдимите Т. С., Д. и Л., като твърди, че наказанията съответно от 1000 лева глоба, от 6 години лишаване от свобода и 10 000 лева глоба и от 4 години лишаване от свобода с глоба отново от 10 000лв., са снизходително определени и не отговарят на тежестта на извършеното престъпление и на степента на обществена опасност на дейците.

Прокурорът е останал недоволен и от наложеното наказание на К. Л. за извършено деяние по чл.354а, ал.2 от НК, като оценява общо определеното наказание и отлагането на изпълнението му за явно несправедливо. Позовава се на мястото му в организацията като „склададжия“ и твърди, че с оглед на това определеното наказание и изпълнението му е занижено и несправедливо. Без ефективното изтърпяване на общото наказание не можела да се постигне индивидуалната превенция. Частичното присъединяване на наказанието

глоба, само в размер на 1000 лв., също се оценява от протестиращия прокурор като несправедливо.

С оглед на изложеното в протеста прокурорът от Апелативната специализирана прокуратура настоява решението да бъде отменено, а делото да се върне във въззивната инстанция за ново разглеждане.

Подсъдимият С. Г. също е останал недоволен от постановеното решение, като е подал жалба чрез защитника си. Твърди, че е допуснато нарушение на материалния закон, като възприетите обвинителни факти се основавали на предположения, свидетелските показания са интерпретирани неправилно, тъй като в тях не се съдържали данни за престъпна дейност на жалбоподателя. В показанията имало преразказ на специални разузнавателни средства и оперативна информация. Защитата се позовава на обстоятелството, че по отношение на подс.Г. се поставя фокус на срещи и комуникации с хора, които са оправдани по тези обвинения.

На следващо място се претендира допуснато нарушение на процесуални правила, като се отбелязва, че в обвинителния акт по делото са посочени два периода на участие в ОПГ, които се припокривали. С това се обосновава наличието на процесуално нарушение.

На трето място се твърди, че наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като имало превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, а било наложено около средния размер. Прави се позоваване на чистото съдебно минало, на коректно процесуално поведение, положителни характеристични данни и продължителност на наказателния процес и се твърди, че е възможно приложението на чл.55, ал.1 и чл.66 от НК.

Иска оправдаване на дееца, алтернативно се настоява за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, а на трето място - намаляване на наложеното наказание и прилагане на чл.66 от НК.

Подс.П. Ц. е подал чрез защитника си касационна жалба, в която се ангажират всички касационни основания. Като нарушение на материалния закон посочва осъждането на дееца за участие в ОПГ, чието ръководство и състав се различава от това, за което той е обвинен.

Като съществено нарушение на процесуалните правила се посочва неправилна оценка и анализ на доказателствата по делото, като не били спазени правилата на формалната логика. Твърди се, че са използвани специални разузнавателни средства по отношение на телефонни номера, за които няма доказателства, че са били притежавани от подсъдимия. Неправилно също така бил идентифициран с прякор, за който нямало сигурни доказателства, че е бил предназначен за него. Според защитата присъдата и решението почивали на предположение.

Относно наложеното наказание се оспорва размера и във връзка с приложението на чл.66 от НК, за което се настоява. Неоснователно се отчитало завишена степен на обществена опасност на конкретните деяния,

тъй като нямало доказателства за клиентите, за качеството на стоката, за други вредни странични резултати извън обичайното въздействие от прием на наркотици.

Иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно – изменяване на решението, като се намали наказанието лишаване от свобода, като новия размер се обвърже с приложението на чл.66 от НК.

Подс.Т. Ц. също е останал недоволен от въззивното решение и чрез защитата си е подал касационна жалба. В нея се твърди, че обвинението срещу подсъдимия се изгражда на предположение, не са събрани доказателства, които да установяват, че той е провеждал разговорите с участниците в ОПГ – не са открити такива мобилни номера в негово притежание, установено е само, че подсъдимия и част от останалите само са се срещали. Не са събрани гласни доказателства, че Т. Ц. е получавал от когото и да било наркотични вещества, при осъщественото външно наблюдение не била установена нито една продажба на наркотично вещество. Защитата счита, че неправилно анализирани доказателства са довели до нарушаване на материалния закон, както и на процесуалните правила. Също твърди, че определеното наказание от 4 години и 6 месеца лишаване от свобода е явно несправедливо, като в решението се цитирало осъждане на дееца, а той бил с чисто съдебно минало и добро процесуално поведение, които обстоятелства указвали на превес на смекчаващите вината обстоятелства.

Иска се отмяна на въззивното решение, като подсъдимият бъде оправдан.

Подсъдимият Т. С. е подал касационна жалба чрез защитата си, като се ангажират и трите касационни основания. Иска се отмяна на решението и оправдаване на дееца, алтернативно се предлага приложението на чл.78а от НК, а също така и отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

Твърди се по отношение на първото обвинение, че свидетелите Б. и М., полицейски служители, не установявали релевантни факти. Св.Г. Д. също не установявал факти на предаване на вещи и на разговори за наркотични вещества. Защитата споделя изводите на съдилищата по същество по това обвинение, както споделя и изводите им по отношение на второто обвинение относно липсата на квалифициращите елементи на деянието по чл.354а от НК – държане с цел разпространение и действие по поръчение на организирана престъпна група.

Оспорва се обаче възприемането от съдилищата, че наркотичното вещество се е държало от подсъдимия, единственото вярно било, че жилището, в което е извършено претърсването и изземването, е било обитавано от дееца. Алтернативно предлага наличието на

малозначителност на деянието с оглед количеството, качество и цена на наркотичното вещество.

Иска се потвърждаване в оправдателната част на актовете на съдилищата по същество и отмяната им в осъдителната. Алтернативно се иска приложението на чл.78а от НК или връщане на делото за ново разглеждане.

Подс.К. Л. е подал чрез защитата си касационна жалба, в която също се ангажират всички касационни основания. По претенцията за нарушение на материалния закон се навеждат доводи за липса на доказателства, които да установяват извършеното деяние от подсъдимия по несъмнен начин. Показанията на свидетелите се интерпретирани неправилно, тъй като в тях не се съдържат данни за престъпна дейност на подсъдимия Л..

По възведеното основание за допуснати съществени процесуални нарушения се твърди, че обвинението съдържало два периода на участие на подсъдимия в ОПГ, които се припокривали. Оспорва се и кредитирането отчасти на противоречиви показания на анонимни свидетели, без да бъде изяснено защо не се изключват изцяло такива показания.

На трето място се оспорва наложеното наказание от 3 години лишаване от свобода, с определен изпитателен срок от 5 години. Твърди се, че при превес на смекчаващите отговорности обстоятелства е необходимо да се преследва изпълнението на целите по чл.36 от НК с по-ниско по размер наказание.

Д. Д. чрез защитата си е подал касационна жалба, в която се оспорва наложеното наказание от 6 години лишаване от свобода и 10 000 лева глоба. Излага съображения че неправилно въззивната инстанция е възприела доводите на първата относно квалификацията признак големи размери, като се посочва вида на наркотичното вещество, ниското съдържание на активното вещество и стойността му от 2300.88лв.

Твърди, че е изопачено възприемането на обстоятелството за трайна фактическа власт на Д. над процесното наркотично вещество. Поставя се акцент на показанията на св.Г. М. от съдебното производство и се оспорва възприемането на показанията му от досъдебното. Настоява се за неправилно и превратно тълкуване на показанията на св.К. Х. и М., които установявали неограничен достъп до помещението, където е намерено наркотичното вещество. Поради това твърди, че изводът, който следва да се направи е, че подс.Д. не е имал възможност да упражнява контрол, да разполага или да си служи с наркотичното вещество.

Оспорва се твърдението, че подс.Д. е водел разговори с „крайни клиенти“, изводите във връзка с намерените везни в жилището, което той е обитавал, се отхвърлят с довод за липса на установена съпричастност към

разпространение на такива вещества и използване на предположение от инстанциите по същество на делото.

Отхвърлянето на показанията на св.А. Д. В. от съдебното производство от страна на въззивната инстанция като неправдоподобни, се оспорва от защитата, като се сочи, че оплакването на свидетеля е следвало да се извърши от лицата, от които той се оплаква. Заявеното от св.В. се потвърждава от останалите доказателства по делото, а не се опровергава от нито едно друго.

Това отхвърляне било сторено без комплексна оценка на доказателствените материали и е довело съда при неговия самостоятелен анализ до погрешни изводи.

Претендира се и явна несправедливост на наложеното наказание, като не било отчетено от въззивната инстанция вида на наркотичното вещество, ниското съдържание на активен компонент, чистото съдебно минало на дееца и неговото процесуално поведение. Липсата на възприемане на смекчаващите вината обстоятелства е довело до явно несправедливо по размера си наказание.

Иска отмяна на въззивното решение и оправдаване на дееца, алтернативно иска изменяване на решението с признаване на дееца за виновен по обвинение по чл.354а, ал.1 от НК, като бъде изключен квалифициращия признак големи размери. Иска налагане на наказание към минимума от 1 година с приложението на чл.66 от НК, а кумулативното наказание да бъде определено към минимума от 2000лв.

Подс.Г. Л. също е останал недоволен от въззивния съдебен акт, като го е оспорил с касационна жалба, подадена чрез защитата му. В нея се настоява, че не са събрани доказателства, които да установяват авторството на дееца във връзка с повдигнатото му обвинение по чл.354а, ал.2, изр.2-ро, т.1, пр.2-ро, вр.ал.1, изр.1-во, пр.4-то, алт.1-ва от НК. Фокусът е поставен на възприетото от съдилищата намиране на електронна везна и от вида, в който е намерено наркотичното вещество, като изводът, че тези обстоятелства указват на наличието на специална цел, се подлага на критика от защитата, с позоваване на показания на свидетеля Д. относно употребяването от подсъдимия и негови приятели на това наркотично вещество на събирания.

По обвинението по чл.321, ал.3, пр.2 и пр.3, алт.10-та., т.2, вр. ал.2 от НК се твърди, че не са били събрани никакви доказателства в подкрепа на обвинителното твърдение, че подс.З. Г. е уговорил подсъдимите Д. и Л. да се присъединят към ОПГ, като разпространяват наркотични вещества и отчитат процент от реализираната печалба. Установените по делото срещи между тримата не следва да се възприемат достатъчни доказателства за наличието на такава уговорка. Оспорва се твърдението в протеста, че в заведението, управлявано от подс.Л. се поръчват и продават високорискови наркотични вещества като лишено от доказателствена

основа. Твърди се, че съдилищата са анализирали в дълбочина обстоятелствата по делото във връзка с това обвинение и са достигнали до правилен извод за оправдаване на дееца. Моли да се отхвърли протеста и да се потвърди решението на въззивната инстанция в тази част.

Моли да се отмени осъдителната част на решението и присъдата, като се приеме, че подсъдимият е държал наркотичното вещество за лична употреба и отговорността му се съобрази с това обстоятелство.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание подкрепя депозирания касационен протест и моли да се отмени решението на апелативния специализиран наказателен съд по посочените касационни основания, като делото се върне за ново разглеждане на въззивната инстанция.

По отношение на жалбите на подсъдимите заема становище да бъдат оставени без уважение, доколкото изложените в тях съображения не кореспондират със събраните доказателства, с изложената фактическа обстановка и правни изводи.

Подс.С. Г. и подс.К. Л., редовно призовани, не се явяват, представляват се от един упълномощен защитник, който пледира да се уважат подадените касационни жалби на посочените в тях основания. Твърди, че не са налице годни доказателства, като само използваните специални разузнавателни средства и разпити на анонимни свидетели не били достатъчни, за да бъде постановена осъдителна присъда. За подс.Л. защитата твърди, че няма нито едно доказателство, което да сочи на участие в ОПГ или за държане на наркотични вещества, каквото обвинение има. Тъй като според защитата няма данни подсъдимият Л. да е виждал и да е комуникирал с лицата, участници в трайното сдружение, моли да се постанови оправдаване на дееца.

За подс.Г. отново акцентира на допуснати нарушения при изготвяне на обвинителния акт.

Моли да се отмени присъдата, като двамата подсъдими бъдат оправдани. Алтернативно предлага да бъде намален размера на наложените наказания, като за подс.Г. защитата счита, че е прекомерно завишено. Предлага на съда по преценка да обсъди въпроса с допуснати процесуални нарушения, като делото евентуално делото бъде върнато за ново разглеждане.

По отношение на протеста на държавното обвинение защитата моли да бъде оставен без уважение, тъй като в него не се съдържали правни доводи, които да налагат връщане на делото за ново разглеждане.

Подс.П. Ц., редовно призован, не се явява, представлява се от защитник, който поддържа жалбата на основанията, посочени в нея. С атакуваното решение била потвърдена присъда, която почивала на предположения и чиито изводи се обосновавали на недопустими от закона доказателствени средства, като използвани СРС и свидетели с тайна самоличност. Възраженията, направени пред въззивната инстанция от този

защитник, били отхвърлени, без да бъдат задълбочено обсъдени и анализирани. Наложеното наказание също е явно несправедливо, като неоснователно бил определен размер, който изключвал приложението на чл.66 от НК.

Моли да се отмени решението на въззивната инстанция и да върне делото за ново разглеждане на първостепенния съд. Алтернативно поддържа жалбата за явна несправедливост на наложеното наказание, като иска да се приложи чл.66 от НК.

По отношение на протеста настоява да се остави без уважение в частта, в която се иска утежняване на наказателноправното положение на подс.П. Ц..

Подс.Т. Ц., редовно призован, не се явява, представлява се от защитник, който поддържа касационната жалба. Твърди, че съдебните актове се основават на събрани по делото СРС и разпити на анонимни свидетели, като присъдата не може да се базира само на тях, а други гласни доказателства не са събрани. Моли за оправдаване на подсъдимия, алтернативно пледира за намаляване на наложеното наказание като несправедливо, като се приложи и чл.66 от НК.

Подс.Т. С., редовно призован, се явява лично и се представлява от защитник, който поддържа жалбата и моли да се потвърди решението на въззивната инстанция в атакуваната от държавното обвинение част. Моли да се отмени присъдата в осъдителната част, като подсъдимият бъде оправдан по изложените съображения. Алтернативно пледира за приложението на чл.78а от НК. В лична защита подс.С. поддържа тезата на защитника си.

Подс.Д. Д. , редовно призован, се явява лично и се представлява от защитник. Последният поддържа касационната жалба, като акцентира на изменение на въззивното решение относно осъждането за големи размери. По отношение на протеста поддържа тезата на останалите защитници.

Подс.Д. възприема пледоарията на защитата си.

Подс.Г. Л., редовно призован, се явява лично, представлява се от защитник. Последният поддържа изцяло депозираната касационна жалба и моли да се приеме, че от събраните по делото доказателства не се установява подсъдимият да е държал наркотични вещества с цел разпространение. Не оспорва намирането на такива вещества, но твърди, че не са представени доказателства, които да сочат, че подс.Л. се е занимавал с разпространение на такива вещества.

Моли да се приеме, че намерените наркотични вещества са държани от дееца с цел лична употреба, като пледира за намаляване на наложеното наказание и приложение на условното осъждане. Исква да се потвърди присъдата в оправдателната и част по отношение на този подсъдим.

Подсъдимият Л. в лична защита поддържа тезата на защитата.

Подсъдимите З. И., И. Б. и З. Г., редовно призовани, не се явяват, представляват се от един упълномощен защитник, който пледира да се остави без уважение касационния протест. Заявява, че в него се ангажира единствено съществено нарушение на процесуалните правила, което се изразявало в неправилно обсъждане на събрания доказателствен материал. Доводите в протеста били излагани и във въззивния такъв, като е бил даден отговор в атакуваното решение. Защитата твърди, че няма допуснато съществено процесуално нарушение, което да налага отмяна на решението и връщане на делото отново на въззивната инстанция.

Защитата се спира на позоваването на държавното обвинение в касационния му протест за нарушение на материалния закон - относно квалификацията на деянието по чл.354а от НК, което не представлявало вещество в „големи размери“. Заявява, че в правомощията на касационната инстанция е да се измени присъдата и решението, а не да се връща делото само на това основание.

При последната си дума подс.С. моли да бъде оправдан, подс.Д. моли за оправдателна присъда, а подс.Л. моли да му се намали наказанието.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347 ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда от 30.05.2016г. по НОХД № 466/2015г. Специализираният наказателен съд, 4-ти състав, е признал подсъдимия З. И. И. за невинен в извършването на престъпления по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.1 вр. с ал.1 от НК и по чл.206, ал.3, пр.1 вр. с ал.1, пр.1 от НК и на основание чл.304 от НПК го е оправдал;

Признал е подс.И. И. Б. за невинен в извършването на престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.2 вр. с ал.2 от НК, като на основание чл.304 от НПК го е оправдал по това обвинение;

Признал е подс.З. Г. Г. за невинен в извършването на престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.2 вр. с ал.2 от НК, като и него по реда на чл.304 от НПК го е оправдал;

Признал е подс.С. П. Г. за виновен в извършването на престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.2 вр. с ал.2 от НК, като по реда на чл.54, ал.1 от НК го е осъдил на 5 години лишаване от свобода при първоначален „строг“ режим за изтърпяване на наказанието в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

Подс.Г. е оправдан по обвинението да е участвал в организираната престъпна група заедно със З. И. И. - ръководител и участниците З. Г. Г., И. И. Б., Т. Б. С., Д. П. Д. и Г. В. Л., както и за дублиран в обвинението

период месец октомври 2011 г. до 27.06.2012 г.

Съобразно чл.59, ал.1 от НК, е приспаднато времето, през което подс.Г. е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

С тази присъда подсъдимият П. И. Ц. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.2 вр. с ал.2 от НК, като му е наложил 3 години и 6 месеца лишаване от свобода при първоначален „общ“ режим за изтърпяване на наказанието в затвор или затворническо общежитие от открит тип. Деецът е оправдан за това да е участвал в организираната престъпна група, заедно със З. И. И. - ръководител и участниците З. Г. Г., И. И. Б., Т. Б. С., Д. П. Д. и Г. В. Л..

На основание чл.59, ал.1 от НК, е приспаднато времето, през което подс.П. Ц. е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, а също така и времето, през което по отношение на него е изпълнявана мярка за неотклонение „Домашен арест“.

Съдът е признат подсъдимият Т. И. Ц. за виновен в извършване на престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.2 вр. с ал.2 от НК и му е наложил наказание от 4 години и 6 месеца лишаване от свобода при първоначален „строг“ режим за изтърпяване на наказанието в затвор или затворническо общежитие от закрит тип. Подсъдимият Т.Ц. е оправдан за това да е участвал в организираната престъпна група, заедно със З. И. И. - ръководител и участниците З. Г. Г., И. И. Б., Т. Б. С., Д. П. Д. и Г. В. Л..

По реда на чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подс.Т. Ц. е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“.

Подс. Т. Б. С. е признат за невинен в извършването на престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.2 вр. с ал.2 от НК, като по реда на чл.304 от НПК е оправдан по това обвинение. Признат е за виновен в извършването на престъпление по чл.354а, ал.5 вр. с ал.3, пр.2, т.1 от НК, като му е наложено наказание от глоба в размер на 1 000 лева. Оправдан по обвинението да е държал наркотичното вещество с цел разпространение и деянието да е извършено от лице, действащо в изпълнение на решение на организирана престъпна група - по чл.354а, ал.2, изр.2, пр.4, т.1, вр. с ал. 1, изр. 1, пр.4, алт. 1 от НК.

Подс.К. И. Л. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.2 вр. с ал.2 от НК, наложено му е наказание от 3 години лишаване от свобода, както и в извършване на престъпление по чл.354а, ал.2, изр.2, т. 1, пр.2 вр. с ал. 1, изр. 1, пр.4, алт. 1 от НК, като по реда на чл.55, ал. 1, т.1 и ал.2 от НК му е наложено наказание от 3 години лишаване от свобода и глоба в размер на 10 000 лева.

Приложен е и чл.23, ал.1 от НК, като е определено за изтърпяване най-тежкото от определените наказания, а именно – 3 години лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено по чл.66, ал.1 от НК с изпитателен

срок от 5 години като на основание чл.23, ал.3 от НК е присъединено частично наказанието глоба в размер на 1 000 лева.

Деецът е оправдан частично за това да е участвал в организираната престъпна група, заедно със З. И. И. - ръководител и участниците З.Г. Г., И. И. Б., Т. Б. С., Д. П. Д. и Г. В. Л..

Подсъдимият Д. П. Д. е признат за невинен с тази присъда в извършване на престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.2 вр. с ал.2 от НК и е оправдан по реда на чл.304 от НПК.

Признат е за виновен в извършване на престъпление по чл.354а, ал.2, изр.1, пр.1 вр. с ал.1, изр.1, пр.4, алт.1 от НК с предмет коноп (марихуана) и на основание чл.54, ал.1 от НК му е наложено наказание от 6 години лишаване от свобода, което да се изтърпява при първоначален строг режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип, както и глоба в размер на 10 000 лева. По това обвинение е оправдан деянието да е извършено от лице, действащо в изпълнение на решение на организирана престъпна група.

На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подс.Д. е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Този подсъдим е признат за невинен да е извършил престъпление по чл.354а, ал.2, изр.2, т.1, пр.2 вр. с ал.1, изр.1, пр.4, алт.1 от НК с предмет амфетамин и по реда на чл.304 от НПК е оправдан. Оправдан е също така по обвинението да е извършил престъпление по чл.339, ал.1, пр.2, алт.2 и алт.6 от НК.

Подс.Г. В. Л. е признат за невинен и съответно оправдан по обвинението да е извършил престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.2 вр. с ал.2 от НК.

Признат е за виновен в извършването на престъпление по чл.354а, ал.2, изр.1, пр.1 вр. с ал.1, изр.1, пр.4, алт.1 от НК, като му е наложено наказание от 4 години лишаване от свобода при първоначален „общ“ режим в затвор или затворническо общежитие от открит тип, както и глоба в размер на 10 000лв, като частично го е оправдал по обвинението деянието да е извършено от лице, действащо в изпълнение на решение на организирана престъпна група.

При налагане на наказанието е приспаднато времето, през което подс.Л. е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Съдът се е произнесъл по разноските и веществените доказателства.

Присъдата е протестирана от прокурор от специализираната прокуратура срещу оправдателната част по отношение на З. И., И. Б. и З. Г., които са изцяло оправдани. Протестирано е и частичното оправдаване на Т. С. по чл.321 от НК(като се иска увеличаване и на наказанието по чл.354а от НК), на Д. – по чл.321 и по чл.339 от НК(като се иска увеличаване на наказанието и за деяние по чл.354а от НК) и Г. Л. – по чл.321 от НК(като се иска увеличаване на наказанието за деянието по

чл.354а от НК). По отношение на подс.Г. се иска признаване за виновен за участие в ОПГ на всички обвинени лица, като се увеличи наказанието на 7 години лишаване от свобода. За подс.Л. се иска признаване за виновен в извършване на престъпление по чл.321 от НК и налагане на наказание, както и увеличаване на определеното по обвинението по чл.354а от НК, което да се наложи при условията не на чл.55, а на чл.54 от НК.

За подс.П. Ц. се иска увеличаване на наложеното наказание за деяние по чл.321 от НК, както и признаване за виновен за участие в тази група заедно с всички обвинени лица. За подс.Т. Ц. прокурорът е поискал същото- увеличаване на наказанието и признаване за виновен за участие в ОПГ с всички обвинени лица.

Първоинстанционната присъда е обжалвана и от подсъдимите Т. С., П. Ц., К. Л. и С. Г., Д. Д. и Т. Ц., както и от Г. Л..

С атакуваният съдебен акт присъдата е изменена, като на подсъдимите Г. и Т. Ц. е определен първоначален общ режим за изтърпяване на наложените наказания вместо строг, отменено е определянето на местата за изтърпяване наказанията. В останалата част първостепенния съдебен акт е бил потвърден.

По подадения касационен протест:

Претендира се допуснато съществено процесуално нарушение, което се изразява при извършения анализ на доказателствата по делото относно оправдаване на част от подсъдимите. Този анализ според прокурора е неправилен, както и извършената от съда оценка на доказателствата.

От една страна се твърди, че безспорно установените по делото факти са подробно и правилно анализирани от съдебния състав поотделно. Оспорва се обаче дейността на съда по оценката на доказателствените факти в съвкупност, като се заявява че е неправилна, като е изпусната взаимната им логическа връзка. От това следвал незаконосъобразен извод.

В протеста не се ангажира друго процесуално нарушение, допуснато при разглеждане на делото в съдебната му фаза. Рамката на касационния протест е определена именно от заявените в него фактически твърдения. Очевидно е, че не се оспорва изпълнението на чл.14, ал.1 от НПК от страна на въззивната инстанция. Напротив, приема се, че фактите са безспорно установени, те са подробно и правилно анализирани, като това е твърдение на държавното обвинение. В този аспект не се открива процесуален упрек към взетото по вътрешно убеждение решение на въззивната инстанция. Оспорва се единствено оценката в съвкупност на доказателствените факти, като това твърдение е гранично на претенция за необоснованост на съдебния акт. Въззивната инстанция не е пропуснала при обсъждането нито един факт, взела е предвид всички събрани по делото гласни и писмени доказателства, подложила е на анализ и оценка веществените

доказателствени средства. Доказателствената проверка е извършена последователно и пунктуално, подробно и задълбочено. Показанията на свидетел с идент.№ 28, към които се фокусира държавното обвинение в протеста са обсъдени в цялост, като с основание е отхвърлена възможността да се възприемат твърдения, които възпроизвеждат дотути по слух обстоятелства. Този свидетел няма непосредствени впечатления, не може да посочи своя източник на информация, че подс.С. Г. получава наркотици от подс.З. И.. Трайната съдебна практика напълно отхвърля възможността подобни обстоятелства да са в основата на изводи за виновността на един или друг подсъдим, като няма никаква причина подобен подход при оценката на такива дотути твърдения да бъде изоставен. По-важното обстоятелство е, че при оценката на тези показания съдът от въззивната инстанция е имал напълно правилен процесуален подход и оценъчната му дейност не страда от заявените от държавното обвинение недостатъци. Показанията на следващия свидетел с идент.№ 38 също са били обсъдени внимателно и с пълно основание са отхвърлени като даващи основание да се ангажира наказателната отговорност за организиране на престъпна група от подс.З. И. и св.Д. Ж., най-малкото защото твърдяната от свидетеля с идент.№ 38 среща между двамата е можела да се осъществи единствено в местата за лишаване от свобода, където св.Ж. е изтърпявал наказание лишаване от свобода до края на февруари 2012г., но не и в дома на подсъдимия. Подобни твърдения, които се опровергават по безспорен начин, не допринасят за достоверността на показанията на свидетеля с идент.№ 38, а освен това въззивната инстанция специално е отчела липсата на идентифицираща информация за друга среща на лица, определени просто като „приблизени“ на подс.З. И.. Обсъждайки несъответствията с безспорните факти и несигурността в показанията на този свидетел по отношение на подс.З. И. и подс.И. Б., както и относно подс.З. Г., въззивната инстанция не в противоречие с логиката, а в съзвучие с нея е отхвърлила показанията на този свидетел. Разбира се, това не е сторила чисто механично, тъй като в частта им относно подс.С. Г. няма свидетелстване по „слух“, а въз основа на лични възприятия са изложени детайлни факти, които няма основание да бъдат отхвърлени.

В този смисъл и възраженията на защитата се явяват изцяло неоснователни – няма избирателно кредитиране на показания в отделните им части, а съдът е дал вяра само на личните възприятия на свидетелите с тайна самоличност.

По отношение на св.Д. въззивната инстанция е изложила пространни доводи, които са изцяло споделими. Няма никакъв спор в това производство, че този свидетел е негативно настроен към подс.З. И., а има същото отношение, както към подс.И. Б., така и към подс.З. Г. – като лица, които замислят, подготвят и целят извършване на неговото убийство. При

така подчертано заел позиция на конфронтация свидетел, действително е трудно да се раздели, разграничи обективно възприетото от свидетеля и субективната му интерпретация. Въззивната инстанция обаче се е постарала да стори именно това и е постигнала успех, обосновавайки в съответствие с правната и житейска логика защо не дава вяра на показанията на този свидетел относно твърденията му за наличието на стройна, йерархично подредена организация, на която начело стои именно подс.И.. Съвсем логично съдът е предпочел да кредитира показанията на св.Д. само в тази част, в която предмет на възпроизвеждане са само лични възприятия. Тези съображения на въззивната инстанция са логични и правдиви, отправения към тях упрек в касационния протест се явява напълно неоснователен. Св.Д. е възприемал лично действия на подс.П. Ц., купувайки се наркотични вещества от него, поради това съдът не е имал основание да откаже достоверност на показанията в тази част. Другото твърдение обаче не е възприето – за дилърство (продажби) под егидата на подс.И., тъй като подобно твърдение се опровергава от представените по делото веществени доказателствени средства. От последните се установява, че ръководството над П. Ц. се е осъществявало от подс.С. Г.. Конкретните аргументи на въззивната инстанция не се оспорват от изложеното в касационния протест, който се явява твърде общ и засяга начина на осъществяване на доказателствения анализ. Оценката на съвкупността обаче не може да попълни липсата на лични възприятия, които да се установят с посочените гласни доказателства, като в случая обвинителната теза по отношение на оправданите подсъдими се явява предимно изтъкана от пресъздадени слухове и субективни предположения. Самият св.Д. поставя обвинителната теза в неразрешима дилема, след като от една страна установява наличието на организирана престъпна структура, от друга посочва, че подс.З. И. не допуска трети лица при водени от него разговори и не ползва телефони, като закономерния извод е, че твърденията му не се основават на лични възприятия и наблюдение.

Въззивната инстанция е подложила на прецизен анализ показанията на св.К. досежно обвинението по чл.206 от НК, използваните аргументи са изцяло споделими и напълно съответстват на поднесените факти по делото. Наказателната отговорност е строго лична , а в случая тази на подс.З. И. не може да бъде ангажирана само и единствено въз основа на свидетелски показания, които според самия свидетел са резултат от зависимост към своя работодател и също свидетел по делото, Д.. Очевидно е, че св.К. в процеса на придобиване на автомобила има ролята на подставено лице (“ сламен човек“), като предоставените му пари за сключване на лизинговата сделка са били предмет на спор по повод управлението на част от холдингова структура. Детайлният анализ на основните свидетелски показания, направен от въззивната инстанция,

съответства на прочита на доказателствата по делото и може да бъде споделен. В касационният протест очевидно се отчита съществуващия спор между св.Д. и подс.З. И. като индиция в подкрепа на обвинителната теза, но това далеч не е достатъчно, за да се превърне в стройна и непрекъсната верига от доказателства, преки и косвени, които да установяват виновно поведение на подс.И. и по това обвинение. Вътрешното убеждение на въззивната инстанция не е опорочено, а е изградено на солидно аргументирана доказателствена основа, в съответствие с правните принципи, които изискват сигурни и безспорни доказателства за определяне на виновността на едно лице.

Прокурорът използва частичното възприемане на показанията на свидетелите са тайна самоличност като основа за своята теза, че съдът е анализирал и тълкувал превратно гласните доказателства, доколкото въз основа на това частично възприемане пък е удовлетворена обвинителната теза по отношение на осъдените подсъдими. Подобно възражение с обратен знак се прави и от защитата, като очевидно е, че съдът не може да удовлетвори подобни противопоставящи се тези. Той е могъл наистина да вземе решение изцяло в едната или другата посока- възприемане или цялостно отхвърляне на процесните показания. Подобно действие при разрешаването на такава дилема обаче едва ли би бил в полза на държавното обвинение, тъй като принципът „in dubio pro reo“ трябва веднага да намери приложение. Съдът е избрал един балансиран и компромисен подход към възприемане на гласните доказателства, за които има при това съответното ограничение по чл.124 от НПК, като е предпочел да възприеме обвинителната теза в тази част, която се установява от непосредствени възприятия на тези свидетели. Това решение на съдилищата по същество е съобразено с правилата на формалната и правната логика, като в никакъв случай не е пример за превратно или недопустимо изследване на доказателствата. Пример за правилното възприемане на противоречиви показания от двете фази на производството е извършения анализ на тези на св.А. В.. Свидетелят е бил изключително детайлен по време на досъдебното производство, за да може с просто отричане и позоваване на употребено физическо насилие първоначално и непосредствено дадените показания да бъдат отхвърлени като недостоверни. Впрочем съдът е изложил и допълнителни аргументи, за да възприеме първоначалните показания за истинни, които са изцяло споделими и демонстрират усета на въззивната инстанция към отделния детайл.

Касационната инстанция не може да не се съгласи с решението на въззивната да се доверява само на личните възприятия на свидетелите на обвинението по делото – Х. К., Н. М. и др., като решаващия съд е имплементирал в тях и съответните подкрепящи ги данни от ВДС по делото, по който начин се реализира изискването на търсене на

обективната истина, установявана само с годни доказателствени средства и процесуални действия. Правилен е изводът на въззивната инстанция, че осъществяваните контакти между някои от подсъдимите не са достатъчни, за да се възприеме обвинителната теза по отношение на подсъдимите З. И., З. Г., И. Б., С. Г., Д. Д. и Г. Л. за участието им в организирана престъпна група, като съдът е възприел само престъпна връзка между С.Г., П. Ц., Т. Ц. и К. Л..

Много подробно въззивната инстанция е защитила тезата си за оправдаване на подсъдимите И. и Б., като е уточнил, че повежданите разговори на последния с подс.Л. не са носели в себе си информация за участие в ОПГ под ръководството на З. И., или такава връзка между подс.Б. и подс.Л.. Категорични и споделими са изводите на въззивната инстанция относно протеста на първоинстанционния прокурор за това, че подс.Б. е привлякъл за участие в ОПГ С. Г., Т. С. и К. Л., както и относно твърдението, че на подс.З. Г. е било възложено разпространение на наркотични вещества в района на град Стара Загора и Казанлък, както и че той е привлякъл за участие в тази група подс.Д. Д. и Г. Л.. Първоначалните подозрения преди и по време на образуване на досъдебното производство са прераснали в предположения в първоинстанционния протест, вместо в годна обвинителна теза. Това се дължи на недостатъчния обем доказателства, които да установят не само епизодични контакти, а конкретно поведение, което да характеризира елементите на трайното сдружаване с престъпен характер. Правните изводи в тази връзка напълно се споделят от настоящия касационен състав, като не е необходимо да се повтарят. Обвинението не е съумяло да представи по убедителен начин доказателства за трайното сдружаване на посочените подсъдими, установяването на определена йерархична (което не е задължително) структура и разпределение на функциите, а съдът, въпреки положените усилия, не е успял да допълни тези съществени пропуски, поради което логично и обосновано е взел решение да потвърди оправдаването на посочените подсъдими за участие в ОПГ.

По жалбата на подс. С. Г.:

Въззивната инстанция се е спряла подробно и изчерпателно на фактите относно този подсъдим, както и на доказателствата, установяващи дейността му като участник в ОПГ, представляваща, разбира се, ограничена част от тази, за която е внесено съответното обвинение. Редуцирането на състава на ОП, успоредно с отпадането на ръководителя от групата поради недостатъчния обем доказателства не води до процесуални затруднения и такива от материално-правно естество. Вярно е, че държавното обвинение е твърдяло, че ръководител на групата е бил друг подсъдим, който е оправдан- З. И.. Съдилищата са възприели, че частичната(спрямо тази по обвинението, разбира се) група се е ръководела от подс.Г.. Това не утежнява неговото наказателно-правно положение, тъй

като в обстоятелствената част на обвинителния акт се съдържат именно твърденията, въз основа на които е признат за виновен този деец. Държавното обвинение недвусмислено е посочило, че той е ръководел П. Ц., Т. Ц. и осъденият И. И., които е следвало да му се отчитат. Ясно е, че подс.Г. няма обвинение по чл.321, ал.1 от НК, но това не уврежда неговите интереси, а напротив. Няма пречка за разпределение на ролите в престъпното сдружение, като участниците да се намират в определена йерархична връзка, без те да са ръководители на цялостното престъпно звено (впрочем е възможно, макар и практически не много вероятно, сдружаване на напълно равнопоставени субекти, без формални ръководни функции на когото и да било от тях). Въззивната инстанция се е спряла достатъчно подробно на този въпрос, за да е необходимо да бъде повторен и в касационния акт.

Възраженията в жалбата на подс.Г. се основават на това, че в показанията имало преразказ на специални разузнавателни средства и оперативна информация. Всъщност, въззивната инстанция специално е подчертала, че акцентира на показанията, където се свидетелства въз основа на лични възприятия, показанията, в които няма достатъчно конкретика, с оглед запазване на самоличността на свидетеля (№ 38), са разгледани от въззивната инстанция не самостоятелно, а във връзка с останалите по делото доказателства, включително и с показанията на св.М.. Защитата твърди, че по отношение на подс.Г. се поставя фокус на срещи и комуникации с хора, които са оправдани по тези обвинения, но този фокус не се поставя със сигурност от въззивната инстанция, като упрекът е явно неадресиран или се отнася до държавното обвинение.

По отношение на твърдението за допуснато процесуално нарушение за посочени два периода на участие в ОПГ, може само да се отбележи, че въззивната инстанция е дала мотивиран отговор. Оправдаването на дееца за единия период, който попада в по-големия, напълно заличава възможните негативни последици (в материалноправно и в процесуално отношение) от дублирането на периоди за участие в ОПГ.

Предвид на това, възраженията на този подсъдим по разгледаните касационни основания следва да се отхвърлят като неоснователни.

По жалбата на подс.П. Ц.:

Касационният състав намира, че претендираното нарушение на материалния закон не е допуснато. Както бе посочено по-горе, престъпното сдружение може да се сформира инцидентно, без да има водеща роля на определено лице в образуването и ръководенето му. От друга страна, в рамките на самото сдружение може да има вътрешни структури, които наново да реализират йерархия, която да изисква ръководене на по-ниските йерархични нива. Това далеч не означава, че всички следва да отговарят по чл.321, ал.1 от НК, каквото обвинение всъщност подс.П. Ц. няма. Неговото наказателноправно положение изобщо

не се усложнява от редуцирането на престъпното сдружение, нито се влошава, в този смисъл оправдаването на част от подсъдимите не влияе на неговата собствена престъпна дейност. Материалният закон не е нарушен, нито са необходими повече усилия за организиране на защитата му, напротив, тя може и се е осъществила при значително по-ограничен обем престъпна дейност, с въвличане на по-малък брой участници, което с положителност не влошава неговото наказателноправно положение.

Защитата на този подсъдим оспорва качеството на извършения доказателствен анализ като неправилен и в ущърб на подс.П. Ц.. По-конкретно оспорва идентифицирането на дееца с прякор, за когото нямало сигурни доказателства, че е притежаван от подсъдимия. Това е една от причините защитата да твърди, че присъдата на съда от първата инстанция и атакуваното решение на въззивния съд почиват на предположение. Може само да се отбележи, че такъв прякор е използван именно по отношение на подс.П. Ц., свидетелят с тайна самоличност с идентификационен номер № 28 е разказал за свои лични възприятия относно естеството на дейността и връзката на подс.П. Ц. с подс.С. Г. – отправянето на заплахи и употреба на нож за физическо въздействие поради неотчетени пари от продажби на наркотични вещества. Свидетелят с тайна самоличност с идентификационен номер 38 изрично е посочил лицето с оспорвания прякор като приближен на подс.С. Г.. Този свидетел е визирал подсъдимия като приближен и на подс.И. Б., но това твърдение не е основано на лично възприятие. Заявил е, че самоличността на П. Ц. не му е известна и не го е разпознавал, но използвания му прякор определено е свързал с лице, което е дясна ръка на С. Г.. Логическата връзка е направена чрез показанията на св.Д., който лично е закупувал наркотично вещество от подс.П. Ц., познат му именно с този прякор. Свидетелят е разпознал подс.Ц. като лицето с посочения прякор, предвид на което възражението на защитата се явява изцяло неоснователно.

Относно възражението за използвани мобилни номера, които не могат да бъдат свързани с подс.Ц., може да се отбележи, че твърдението не е съвсем точно и от провежданите разговори може да се установи връзката на подс.Ц. с тези мобилни номера- той се идентифицира в разговорите като „принца“ сам или към него се обръщат така- в този см. разговор № 9 от класифициран т.2, л.22, разговор № 13, същия том, стр.66. Не без значение е обстоятелството, че самият подсъдим в тези разговори говори или се позовава на своя брат, друг подсъдим по делото, относно едни и същи инкриминиращи ги обстоятелства, свързани с користната цел на престъпното сдружение – продажба на наркотични вещества с цел печалба и отчитане по йерархията.

Фактите по делото са възприети от решаващите по същество съдебни инстанция въз основа на солидна доказателствена база, като веригата от преки и косвени доказателства очертава безусловна и

категорична връзка и място на подс.П. Ц. в престъпното сдружение. В този смисъл възраженията на защитата за неспазване на чл.303 от НПК нямат никакви фактически и процесуални основания, поради което жалбата му в тази част следва да се остави без уважение.

По жалбата на подс. Т. Ц.;

И този подсъдим се позовава на същите обстоятелства – наличието на предположение при обосноваване на неговата вина, оспорва провеждането на негови разговори и липсата на намерени в него мобилни апарати, от които да са провеждани инкриминираните разговори.

За този подсъдим се отнасят в пълна степен изложените предходни съображения относно подс.П. Ц., като роднинските връзки са установени по един логичен и безусловен начин. Въззивната инстанция наистина неслучайно се е позовала на провежданите разговори между двамата братя, които по недвусмислен начин издават както роднинската им връзка, така и естеството на тяхната дейност, както и място в престъпното сдружение. Въззивната инстанция е изложила подробни съображения за естеството на създадената организация, подчертавайки, че за да бъде осъществен съставът на предявеното им обвинение, не е необходимо да бъдат конкретизирани количество, стойност на разпространените високорискови наркотични вещества, а е достатъчно, да бъде взето решение за това. В случая многобройните странични доказателства сочат, че постигнатото съгласие не е останало без реализация, но това е без правно значение за крайната правна квалификация.

Не може да бъде възприето за основателно възражението, че не са събрани гласни доказателства, че Т. Ц. е получавал от когото и да било наркотични вещества, като при осъщественото външно наблюдение не била установена нито една продажба на наркотично вещество. Гласни доказателства са събрани, и те се съдържат в разпитите на свидетелите с тайна самоличност, но и на св.М., както и в използваните специални разузнавателни средства – чрез контролиране на провеждани разговори по мобилни устройства. Всяко едно от тези доказателствени средства и способности само по себе си и разглеждано поотделно е ограничено от закона в неговата доказателствена сила- в чл.124 от НПК и чл.177, ал.1 от НПК. В съчетание обаче от тях могат да бъдат извлечени доказателства и данни, за това законът не поставя ограничение при съвместното им използване. Предвид на това въззивната инстанция е отхвърлила възражения в подобен смисъл, поради което касационната инстанция напълно се солидаризира с нея. Точно при съчетаното използване на тези средства и способности се установява отричаното от защитата на подс.Т. Ц. престъпно поведение – разпространението на наркотични вещества.

Касационният състав отново ще повтори на идентичните доводи и от тази защита и претенцията ѝ за това, че неправилно анализират

доказателства са довели до нарушаване на материалния закон, както и на процесуалните правила, че доказателствата са правилно анализирани, много внимателно и детайлно и са направени верни правни изводи. Поради това по отношение и на този подсъдим въззивната инстанция не е допуснала нарушение на материалния закон и на процесуалните правила.

По жалбата на подсъдимия Т.С.:

Деецът е оправдан по обвинението си за участие в престъпното сдружение, за което се изложиха вече съображения. Независимо от протеста на държавното обвинение и изложените в него тези, не са събрани доказателства, които да установяват подс.И. Б. да е уговорил подс.С. да участва в престъпно сдружение и с оглед на това въззивната инстанция напълно обосновано се е съгласила с доводите на първостепенния съд в това отношение. Касационната инстанция не намери никакво основание да подлъжи на съмнение изводите на решаващите съдилища по същество относно това оправдаване.

Няма спор по делото, че е иззето високорисково наркотично вещество от жилище, което е обитавано от подс.С.. Защитата твърди, че това обстоятелство (относно обитаването) е единственото вярно. Касационната инстанция не може да се съгласи с такава интерпретация на факта, че мястото на намирането е върху бюро в първата стая вдясно на втори етаж. Жилището е обитавано от дееца, високорисковото наркотично вещество е намерено на място, където е било под контрол на подсъдимия. Възможно е и друго лице да осъществява подобен контрол (като такива факти и такова обвинение не са възведени в това производство), но това не изключва собственото виновно поведение на дееца. Поради тази причина възраженията на защитата не могат да бъдат възприети и се отхвърлят. Няма основание да се възприеме малозначителност на деянието с оглед личността на дееца – осъждан, и естеството на намереното вещество, което предполага висока степен на преработка на базовото наркотично вещество, канабиса и много по-голяма концентрация на активното вещество тетрахидроканабинол.

Съдът от първата инстанция е допуснал известна неточност при постановяване на присъдата, отбелязвайки, че този подсъдим е осъждан, а при индивидуализиране на наказанието е приел, че е неосъждан. Същевременно е наложил наказание за престъпление, наказуемо само с глоба в размер до 1000 лева. Ако деецът не е осъждан, то съдът е следвало да приложи разпоредбата на чл.78а от НК, каквото искане отправя защитата и в касационната жалба. Фактическото положение обаче е различно - деецът е осъждан, макар и като непълнолетен, за извършено престъпление от общ характер. В неговия случай осъждането е в резултат на сключено споразумение № 26 от 09.03.2010г., като наказанието е определено по реда на чл.23, ал.1 от НК и съставлява пробация за срок от

една година. Ясно е, че най-рано наказанието е могло да изтече на 10.03.2011г., от когато следва да се изчислява и възможния срок по чл.86, ал.1, т.4 от НК от две години, който изтича пък на 10.03.2013г. Верен е изводът на съда, направен при постановяване на присъдата, като очевидно е допусната техническа грешка, на която се дължи разминаването в присъдата и мотивите - спрямо този деец към датата на довършване на деянието – 16.03.2013г. не е можел да бъде приложен чл.78а от НК и именно поради това съдът не го е и сторил. Впрочем въззивният съд е изложил същите съображения, които очевидно не са възприети от защитата.

По тази причина следва да се приеме, че материалния закон е приложен правилно и претенцията на защитата в тази насока не може да бъде удовлетворена, тъй като противоречи именно на закона.

Няма и основание да се възприеме тезата за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да налага отмяна на присъдата и/или само решението и връщане на делото за ново разглеждане по отношение на този подсъдим, поради което и това искане на защитата следва да се отклони.

По жалбата на подс.К. Л.;

По възражението за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила може да бъде отговорено само по досегашния начин – припокриването на два периода на участие на този подсъдим в изпълнителното деяние е разрешено от съда по същество с оправдателен диспозитив и като краен резултат в никакъв случай този недостатък на обвинението не е ощетил, накърнил правото на защита на дееца.

Относно възражението за кредитирането отчасти на противоречиви показания на анонимни свидетели, касационната инстанция поддържа вече изложените съображения за възприетия балансиран подход на инстанциите по същество, който съобразява само личните възприятия на свидетелите, а изключва твърденията по слух и предположенията.

Въззивната инстанция е оценила събрания доказателствен материал относно подс.Л., като е изложила съображения, основани на годни доказателства и които установяват по несъмнен начин непрекъснатата връзка с подс.Г., осъществяваните срещи (с постоянство на едно и също място), поддържането на фиксирани цени в изпълнение на решението на групата. Веществените доказателства по делото – обекти от 1 до 3, посочени от първостепенния съд, съчетано с използваните вещевени доказателствени средства от специалните разузнавателни средства обосновават направените от инстанциите по същество изводи, които не са опорочени и са изцяло в съответствие с правилата на формалната и житейската логика.

Веществените доказателства по делото са послужили на предходните инстанции и за мотивиране на осъждането на този подсъдим за деяние по чл.354а, ал.2, изр.2-ро, т.1, пр.2-ро, вр.ал.1,из1-во, пр.4-то, алт.1 от НК. Богатия инструментариум, обичайно служещ за разпределяне на потребителски дози на различните видове наркотично вещество, а в процесния казус има следи от доста разнообразни такива вещества, включително и 16 броя полиетиленови пликчета със следи от различни видове наркотични вещества, говорят единствено в подкрепа на обвинителната теза и допълват данните от използваните СРС. Деецът е извършвал дейността и сам, и чрез т.н.“дилъри“, но както е посочено и от въззивната инстанция, а също така и от първостепенния съд, това не е в резултат на самостоятелно взето решение за извършване на подобна дейност. Последната е подчинена на взето решение по линия на престъпното сдружение, в което участва дееца, като са определени начална и крайна цена, видове дозировка и разфасовка, чистота на дозите и т.н.

Касационният състав не намери правна възможност да възприеме направените възражения в касационната жалба като основателни, поради което тя следва да се остави в цитираните части без уважение.

По жалбата на подс.Д.:

Въззивната инстанция е възприела липсата на доказателства относно участие на този подсъдим в престъпното сдружение, за което той е обвинен и съответно е оправдан. В тази връзка по.-горе бяха изложени съображения, които не е необходимо да бъдат повтаряни, доводите на въззивната инстанция също са убедителни. В този аспект оправдаването на дееца относно наличието и на квалифициращия признак , че деянието по чл.354а от НК е извършено от лице, действащо в изпълнение на решение на организирана престъпна група, е напълно закономерно и законосъобразно.

В жалбата се акцентира на обстоятелствата относно доказването на авторството на деянието и възприемането на показания по делото, както и се оспорва установеното от инстанциите по същество за водени разговори с крайни клиенти.

Въззивната инстанция се е позовала на доказателства обаче, които са безспорни. Деецът е държал в дома си 2 броя електронни везни(иззети по надлежен начин на 09.02.2012г., протокол на л.22,23 от т.5 на д.п-во) , които са надлежно изследвани със съответните научни знания и способности – чрез извършената физикохимическа експертиза –т.5, л.47-47 от д.п-во. По тези везни, които се отличават с висока точност, са намерени следи именно от канабис,за държането на който деецът е обвинен. Веществото е намерено на място, до което само деецът е имал достъп. Правилно и първостепенният съд, както и въззивният след него, са оценили

възможността и други лица да имат достъп до местата, където са намерени такива вещества, както и оръжие- пощенска кутия и избено помещение. В този аспект е възразило и държавното обвинение, но без основание – обвинението трябва да бъде доказано по несъмнен и категоричен начин, като при най-малкото съмнение във виновността на дееца и невъзможност за попълване на доказателствената маса с повече обвинителни факти закономерно е съдът да оправдае обвиненото лице. В крайна сметка заключението е, че съмнението, колкото и обосновано да е било по отношение на този деец, за деяния по чл.354а от НК относно намерените на тези места високорискови наркотични вещества и по чл.339 от НК за намереното оръжие, не е могло да прерасне в несъмнено установен факт.

Веществото обаче, за което е признат за виновен, несъмнено е било предназначено за разпространение. С основание въззивната инстанция се е позовала на водените от подс.Д. разговори, които са били с използване на жаргон и кодови думи, като си е служено и с не толкова завоалирани изрази – разговори 26 и 27 от т.14-ти, класифицирани материали. От съдържанието на водените от подс.Д. и контролирани чрез използване на СРС разговори в мобилната мрежа се установява по несъмнен начин, че деецът е разпространявал значителен асортимент от наркотични вещества, поради което жалбата му в този смисъл, за липса на авторство, следва да се отхвърли изцяло.

Оплакването обаче за нарушение на материалния закон, поддържано впрочем и от представителя на държавното обвинение, подал протест и относно това, е напълно основателно. Стойността на предмета на престъплението е установена по надлежен начин и начина ѝ на формиране не се оспорва, като е определена на 2300.88лв. С изменението на НК в ДВ бр.26.10/2010г., предметът на престъплението не се измерва количествено, а съобразно неговата стойност. Това е разбираемо, тъй като вещества с висока степен на преработка или с химически състав, който въздейства разрушително на човешкия организъм и на личността, могат да не бъдат в големи количества, но нанасят вреди на общественото здраве значително повече от канабиса, който непреработен, има разбираемо по-големи количествени измерения. При висока степен на преработка и трудност при добиване паричната равностойност на овеществения човешки труд (независимо от криминализирания характер на тази дейност) и съответно други съпътстващи разходи е естествено по-голяма. Освен това и в количествен аспект предметът на престъплението с теглови показатели от 383.4801 грама е твърде далеч от споменатото от първостепенния съд с позоваване на съдебна практика преди промяната на закона голямо количество.

Към 01.01.2012г. с ПМС № 180/30.06.2011г. минималната заплата е определена на 270 лева, като е увеличена на 290 лв. на 01.05.2012г. с ПМС № 300/10.11.2011г.Към 09.02.2012 очевидно минималната работна заплата

е била 270 лв., като в такъв случай стойността на наркотичното вещество, за което е признат за виновен подс.Д., възлиза на под 9 минимални работни заплати. Задължителната съдебна практика – ТР № 1/30.10.1008г. т.д. № 1/98г. на ОСНК на ВКС, определя големите размери като парична равностойност, надхвърляща 70 минимални работни заплати за страната, в случая това следва да е стойност, надхвърляща 18 900 лева. С признаването на виновен по тази квалификация съдилищата са нарушили материалния закон, което изисква деецът да бъде оправдан по нея, като се приложи закон за по-леко наказуемо престъпление, а именно такова по чл.354а, ал.1 от НК, предвиждащо вместо от 3 до 12 години лишаване от свобода и глоба от 10 000 до 50 000 лева., наказание от 2 до 8 години лишаване от свобода, както и с глоба от 5 до 20 000 лева.

Нарушението на материалния закон е поправимо от настоящата съдебна инстанция, и както отбелязва правилно защитата в това производство, не е необходимо да бъде отменявано въззивното решение и делото за бъде връщано за ново разглеждане на това основание.

Възражението за липсата на трайна фактическа власт на подс.Д. над процесното наркотично вещество не може да бъде възприето. Не е основателно възражението за наличието на поставен акцент на показанията на св.Г. М. от съдебното производство и се оспорва възприемането на показанията му от досъдебното. Няма никакъв спор относно това, че пред поемните лица с ключове на самия подсъдим са отворени избеното помещение, както и обособеното с метална конструкция и врата пространство под терасата на апартамент № 6, обитаван от подс.Д.. До избеното помещение имат достъп всички живущи в кооперацията, тъй като са разполагали със съответен ключ. Пощенската кутия, която е намерена отворена, преди поемните лица да установят присъствие при процесуално-следственото действие, а това обстоятелство не може да установи единствено достъп на подс.Д.. За тази кутия и за избеното помещение правилно съдилищата не са могли да извлекат последователни и единствено възможни фактически и правни изводи относно несъмнено авторство на подс.Д.. Високата степен на вероятност на обвинителната теза, независимо от усилията на държавното обвинение (и на съдилищата по същество също) не може да доближи критерия на единствената възможност за развитие на фактологията от престъпния състав.

И този техен анализ не търпи критика, той е в съответствие с принципите на вземане на решение по вътрешно убеждение, основано на събраните по делото доказателства. Те (доказателствата) съвсем ясно очертават кръга на възможното и процесуално годно обвинение и съобразявайки се с тях, съдилищата са постановили един правилен и законосъобразен акт.

Защитната теза се основава само на противоречието в показанията на св.К. Х. и М. от съдебното производство, съпоставими с тези от

досъдебното. Вярно е, че при разпита на досъдебното производство и на двамата свидетели са използвани едни и същи изрази, което сочи на основателност на оплакването за разпит едновременно на двамата свидетели (оплакване, направено от свидетеля по делото К. Х.). Независимо от това показанията и от досъдебното, и от съдебното производство на тези свидетели, анализирани в съвкупност, заедно с цялостното поведение на дееца, включително и при извършване на претърсването и изземването, водят до извода, че само подсъдимия е имал с положителност достъп до тези места- помещението именно под жилището и самото то.

Въззивната инстанция е направила внимателен и правилен прочит на показанията от двете фази на наказателното производство на св. А. Д. В., в които, разбира се, има изключващи се твърдения. Въззивната инстанция след очевидно внимателен прочит на доказателствата по делото, се е съобразила с веществените доказателства и доказателствени средства и ги е съпоставила с показанията на св. В., дадени по време на досъдебното производство като е отдала предпочитание именно на тях. Заявеното от свидетеля по време на съдебното заседание влиза в явно противоречие с обективно установеното и събраните до този момент доказателства, докато свидетелстването му от фазата на досъдебното производство е в пълен синхрон с надлежно установените факти. Това е напълно достатъчно, за да бъде направено цитираното предпочитание. В този смисъл и това оплакване на защитата се явява неоснователно. Твърденията за хипотетичен полицейски произвол не могат да бъдат основание да бъде отказано възприемането на депозираните показания, които са точни, последователни, а и достатъчно логични и последователни, с позоваване на мобилния номер на подсъдимия.

По касационната жалба на подс. Г. Л.:

Изложените аргументи в подкрепа на оправдателните изводи на предходните съдилища се споделят от касационната инстанция. Действително обвинителната теза е останала неподкрепена от годни доказателства и осъществяването на срещи на подс. Д., Г. и Л. в управляваното от последния заведение в центъра на град Казанлък не сочи на сговаряне за извършване на съвместна престъпна дейност, в тази насока са и цитираните от въззивната инстанция показания на св. Х. Б., служител в регионалното звено на ГД "БОП" – МВР в град Стара Загора.

След закономерното и законосъобразно оправдаване на подс. Л. по обвинението за участие в организирана престъпна група и по чл. 321 от НК, също така последователно съдилищата са подхождали и относно обвинението по чл. 354а от НК, като са отхвърлили обвинителната теза, че

деянието е извършено от подсъдимия като лице, действащо в изпълнение на решение на ОПГ.

Предмета на престъплението по чл.354а от НК съдилищата са определили като такъв в големи размери. Неговото количество е 173.1542 грама, с парична стойност 1038.92 лв. Изложените доводи за деянието, осъществено от подс.Д., са напълно относими и към този размер на предмета на престъплението. Допуснато е нарушение на материалния закон, което е отстранимо с преквалификация на деянието и приложението на закон за по-леко наказуемо престъпление.

Не се приема оплакването за липсата на специалната, изискуема се от закона цел за разпространение на високорисковото наркотично вещество. Изложените аргументи на въззивната инстанция са солидни и неопровержими. Количеството е напълно възможно да бъде ползвано единствено и само от самия подсъдим, но претеглянето с електронна везна и приготвени разфасовки изключват подобна възможност. А показанията на св.Д., на които се акцентира в касационната жалба, не съдържат в себе си никаква относима информация, която да може да бъде ползвана, било то от обвинението или от защитата.

По тези съображения съдът намери, че оплакването за несъставомерност и липса на авторство (разбира се, аргументирано с наличие на процесуални нарушения при оценката и анализа на доказателствата от въззивната инстанция) не може да бъде споделено и следва да бъде оставено без уважение.

По наказанията:

Протестът в частта с искане за отмяна на оправдателните диспозитиви, осъждането на оправданите подсъдими и налагане на наказания вече се посочи, че се отхвърля. По претенцията за явна несправедливост на наложените наказания следва да се отбележи, че тя се конкурира с аналогичната претенция на осъдените лица.

По отношение на подс.Г. прокурорът, подал протеста, заявява, че не е отчетено като отегчаващо отговорността обстоятелство това, че същият е издавал разпореждания на дилъри и е контролирал приходите от продажба на високорискови наркотични вещества. Това твърдение не може да бъде споделено – първостепенния съд е преценил като отегчаващо отговорността обстоятелство високата степен на обществена опасност на извършваната от дееца дейност, в кръга на която влиза и конкретното поведение на дееца, като издаването на разпореждания и т.н.

Подсъдимият Г. също е ангажирал третото касационно основание, с позоваването на превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. Твърди се, че наложеното наказание е около средния размер, което при

наличието на такъв превес, го правело явно несправедливо. Касационното твърдение не отговаря на действителното положение, тъй като е наложено наказание от 5 години лишаване от свобода. По конкретното обвинение законодателят е предвидил санкция от 3 до 10 години лишаване от свобода, като средния размер е 6 години и половина. В този смисъл наложеното от първостепенния съд наказание е значително под средния размер и е достатъчно снизходително, съобразено най-вече с чистото съдебно минало на дееца към момента на извършване на деянието. По подразбиране е отчетено и обстоятелството, че наказателното производство е протекло твърде продължително. Касационната инстанция не намери основания нито да установи, че наложеното наказание е твърде ниско и не отговаря на степента на обществена опасност на дееца и на деянието, нито да приеме, че е твърде високо.

Дейността обаче е продължителна, тя е извършвана единствено и само с користна цел, ролята на подсъдимия в престъпното сдружение не следва да се подценява, тя е водеща, независимо от липсата на формално обвинение, като в този смисъл не са налице никакви многобройни или изключителни смекчаващи обстоятелства, за да бъде приложен чл.55 от НК, каквото искане е отправено.

В заключение касационният състав намери, че не е възможно да прояви повече снизходителност, предвид което наложеното наказание следва да се потвърди.

По отношение на подс.П. Ц. прокурорът е оспорил наказанието от 3 години и 6 месеца лишаване от свобода, наложено на П. Ц., позовавайки се на неотчитане на престъпната упоритост на дееца по разпространяване на наркотични вещества. Посочва също така, че неправилно е прието, че самият подсъдим е жертва на наркотичните вещества.

Прокурорът ползва същите аргументи и относно подс.Т. Ц., като твърди, че не било отчетено реално при определяне на наказанието отбелязаното осъждане на дееца.

Изтъкнатите аргументи от защитата на подс.П. Ц. се концентрират в оспорване на отчитането на завишена степен на обществена опасност на конкретните деяния. Тези доводи се аргументират с обстоятелството, че нямало доказателства за клиентите, за качеството на стоката, за други вредни странични резултати извън обичайното въздействие от прием на наркотици.

Подс.Т. Ц. твърди, че наказанието от 4 години и 6 месеца лишаване от свобода е явно несправедливо, като оспорва своето съдебно минало. Позовава се на добро процесуално поведение и като цяло на превес на смекчаващите вината обстоятелства.

Касационният състав намери, че протестът се явява неоснователен по отношение на претенцията за нисък размер на наложените наказания. Неоснователно е и искането на подс.П. Ц. за намаляване на наложеното

наказание и за приложението на чл.66 от НК. Основателно е обаче искането на подс.Т. Ц., както и претенцията му относно отчитането на неговото съдебно минало.

При налагане на наказанието на подс.П. Ц. са отчетени всички необходими обстоятелства, както и особената активност, както негова, така и на неговия брат (допълващи се и заместващи се в престъпното сдружение), личната дейност по разпространение, както и ръководството и зареждането на улични продавачи на наркотични вещества. В този смисъл наказанието е определено снизходително, малко над минимума и повече основание за снизхождение, а оттам и за приложение на чл.66 от НК, няма.

По отношение на подс.Т. Ц. касационният състав установи, че неправилно е отчетено при определяне на наказанието осъждане на дееца. Към момента на деянието по чл.321 от НК – от неустановената дата към края на 2011г. до края на месец август 2012г. по настоящето обвинение деецът не е бил осъждан. Това е станало факт едва на 20.03.2015г. (след одобряване на споразумение по НОХД № 4085/2014г. на СГС,) и за деяние по 354а, ал.1 от НК, извършено на 05.12.2012г. При налагане на наказанието по настоящето обвинение това осъждане не може и не бива да бъде обсъждано, това може да стане едва по реда по чл.25 от НК и при решаване евентуално на въпросите, указани в чл.24 от НК.

Поради това наложеното наказание на подс.Т. Ц. следва да се подложи на преоценка, при която касационният състав стигна до извода, че справедливото определяне на наказанието изисква то да бъде намалено на 3 години и 6 месеца. С този размер на наказанието се постига баланс между смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, с превес на първите, доколкото при обсъждането на това наказание първостепенния съд е възприел активна роля на дееца за преустановяване на участието си в групата, на опит да предпази брат, злоупотребяващ с наркотични вещества от саморазправа за неучастие в групата. Няма основание този деец да бъде наказан по- строго от неговия брат, както и няма основание за намаляване на размера на наложеното наказание и съответно приложението на чл.66 от НК. За този подсъдим са абсолютно относими изложените по-горе съображения за подс.П. Ц. относно характеристиките на конкретното им участие в престъпното сдружение, на ниво, по-високо от това на крайните, улични продавачи. Не е достатъчно да бъде реализирана личната превенция, с оглед увреждащия ефект за общественото здраве и генералната превенция трябва да бъде в цялост реализирана. Това налага наказанието да бъде определено над минимума, в размер, който вече се посочи, като така се отчита и продължителния характер на производството.

По отношение на подс.Т. С. се изложиха съображения, които не следва да се повтарят, с тях се дава отговор и на несъгласието на прокурора с наложеното наказание глоба, което в крайна сметка следва да бъде потвърдено.

По отношение на подс.К.Л. е наложено общо наказание, което е снизходително определено, тъй като съдилищата са се позовали на чистото съдебно минало на дееца и неговата млада възраст. По-тежкото престъпление по чл.354а, ал.2 от НК предвижда минимум от пет години лишаване от свобода, но с оглед минималното намерено количество високорискови наркотични вещества, на твърде ниска стойност – 40.50 лв. за кокаин под половин грам и 17.58лв.за канабис малко над 2 грама, правилно е приложен чл.55 от НК. Няма основание за корекция на това наказание, нито относно приложението на чл.66, ал.1 от НК, мотивирано с това, че личния каузален принос в осъществяване на престъпленията не налага ефективното изтърпяване на това наказание. Касационната инстанция напълно са съгласява с този извод и няма какво да добави. Не се налага увеличаване на наказанието (доколкото ще бъде пренебрегнато обстоятелството относно продължителния характер на провежданото наказателно производство), но не се налага и действие в обратна насока-намаляването му. Този размер е достатъчната гаранция, че подс.Л. ще бъде предупреден и възпрян от бъдещо неразумно поведение, което застрашава общественото здраве. Затова корекция за намаляване не е възможна.

Присъединената глоба е също така достатъчна, с оглед младата възраст и социален статус на дееца, завишен размер би бил непосилен и прекалено ожесточен, което не е целта на наказанието. Предвид на това и в тази част на наказанието корекция не се налага.

По отношение на подс.Д. и Л. прокурорът също твърди, че наказанията им, съответно от 6 години лишаване от свобода и 10 000 лева глоба и от 4 години лишаване от свобода с глоба отново от 10 000лв., са снизходително определени.

Предвид необходимата преквалификация на техните деяния с приложение на закон за по-леко наказуемо престъпление, касационната инстанция не може да се съгласи с аргументите на представителя на държавното обвинение. Наказанието следва да се определи съобразно санкцията, предвидена в основния състав- по чл.354а, ал.1 от НК, която предвижда от 2 до 8 години лишаване от свобода, както и глоба от 5 000 до 20 000 лева. И двамата подсъдими са неосъждани, в млада възраст, при определянето на дължимото лишаване от свобода трябва да бъде съобразен видът на високорисковото наркотично вещество. Законодателят не е направил разграничение между отделните забранени от закона наркотични вещества, определени като високорискови. Независимо от това не може да не се държи сметка за въздействието им, преценено за всяко поотделно, върху човешкото здраве и психика. Предметът на престъплението, осъществено от тези подсъдими, не създава физиологична зависимост, не уврежда здравето и психиката на потребителите му по начина, по който това правят другите високорискови наркотични вещества.

Това води до извода, че наказанието следва да бъде определено към минимума от предвидената от закона санкция по отношение и на двамата подсъдими, а именно, на по три години лишаване от свобода, както и по 6 000 лева глоба. При чистото съдебно минало и на двамата подсъдими ефективното изтърпяване на наказанието не е необходимо, като се отчете и периода от извършване на престъплението до приключване на производството, който е от 6 години и е значителен. Тази продължителност следва да се компенсира именно с условното наказание, при което се определи максимален изпитателен срок от 5 години. Угрозата от евентуалното приложение на чл.68 от НК е напълно достатъчна, за да постигне визираните в чл.36 от НК цели, тя има достатъчно възпиращо въздействие, за да е необходимо тези двама подсъдими да бъдат изолирани от обществото.

Затова касационната инстанция намери, че касационния протест не е основателен, с изключение на частта му относно квалификацията на деянието по чл.354а от НК относно признака „големи размери“ и като такъв не намери основания да го уважи в неговата цялост. По отношение на посочения признак на деянието по чл.354а от НК и относно наказанията на подсъдимите се изложиха съображения, които налагат намаляване на част от наказанията, а в останалата част касационният състав не намери основание за ревизия.

С оглед на това и на основание чл.354 ал.1, т.1, ал.2, т.1 и т.3 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА решение № 9/03.07.2017г. по ВНОХД № 304/2016г. по описа на Апелативен специализиран съд в частта му относно осъждането на Т. И. Ц., Д. П. Д. и Г. В. Л., като:

НАМАЛЯВА наложеното на Т. И. Ц. наказание за извършено престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, пр.3, алт.10, т.2 вр. с ал.2 от НК от 4 години и 6 месеца лишаване от свобода на 3 години и 6 месеца лишаване от свобода;

ПРЕКВАЛИФИЦИРА деянието, за което е признат за виновен подс.Д. П. Д. от такова по чл.354а, ал.2, изр.1, пр.1 вр. с ал.1, изр.1, пр.4, алт.1 от НК в по-леко наказуемо по чл.354а, ал.1, изр.1-во, пр.4-то, алт.1-ва от НК и НАМАЛЯВА наложеното му наказание от 6 години лишаване от свобода и глоба в размер на 10 000 лева на 3 години лишаване от свобода и 6 000 лева глоба.

ОТЛАГА по реда на чл.66, ал.1 изтърпяването на наказанието на подс.Д. П. Д. за срок от 5 години.

ПРЕКВАЛИФИЦИРА деянието, за което е признат за виновен

подс.Г. П. Л. от такова по чл.354а, ал.2, изр.1, пр.1 вр. с ал.1, изр.1, пр.4, алт.1 от НК в по-леко наказуемо по чл.354а, ал.1, изр.1-во, пр.4-то, алт.1-ва от НК , като НАМАЛЯВА наложеното наказание от 4 години лишаване от свобода и глоба в размер на 10 000лв. на 3 години лишаване от свобода и 6 000 лева глоба.

ОТЛАГА по реда на чл.66, ал.1 от НК изтърпяването на наказанието на подс.Г. П. Л. за срок от 5 години.

ПОТВЪРЖДАВА въззивното решение в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: